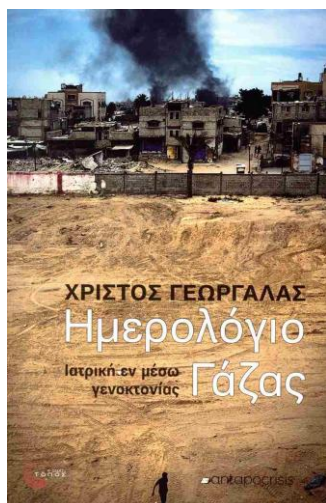

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΓΑΖΑΣ»

«Ιατρική εν μέσω γενοκτονίας»

Του ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Γράφει ο **Δημήτρης Κόκκαλης**

Ο Χρίστος Γεωργάλας είναι γιατρός Ω.Ρ.Λ. πρωτοπόρος στην ενδοσκοπική χειρουργική βάσης κρανίου και μεταξύ άλλων καθηγητής στο πανεπιστήμιο της Λευκωσίας,

Έχει συμμετάσχει σε ανθρωπιστικές αποστολές σε Κόσοβο, Ουγκάντα και 2 φορές στη Γάζα. Πιστεύει πως η ιατρική δεν μπορεί να ασκείται αποκομμένη από το κοινωνικό της πλαίσιο.

Το παρόν βιβλίο είναι ένα ημερολόγιο-μαρτυρία βασισμένο στα βιώματά του κατά τη διάρκεια της παραμονής και εργασίας του για ένα μήνα (21/4-20/5 του 2025) στη λωρίδα της Γάζας και συγκεκριμένα στο νοσοκομείο του Χαν Γιουνίς (Khan Yunis).

Ο λόγος που πήγε ήταν .. «για να κάνει τη δουλειά του» όπως λέει ο ίδιος. Να ασκήσει δηλαδή ιατρική βοηθώντας τα θύματα και να συνεργαστεί και να εκπαιδεύσει συναδέλφους του.

Συνδέθηκε ανθρώπινα με Παλαιστίνιους -κυρίως αυτούς που αποτελούσαν το προσωπικό του νοσοκομείου-και κατάλαβε ακόμα καλύτερα τις συνθήκες ζωής και θανάτου στη Γάζα.

«Είναι γενοκτονία. Δεν είναι πόλεμος» γράφει. «Σαν η εξόντωση αμάχων-κυρίως παιδιών- να επιδιώκεται από τον ισραηλινό στρατό. Παρ' ότι έχει την δυνατότητα να πλήξει επιλεκτικά μεμονωμένους στόχους δεν το κάνει. Χτυπάει περιοχές και κτίρια ολόκληρα με αμάχους».

Σε μια συνέντευξή του μετά την έκδοση του βιβλίου αποκάλυψε πως οι ισραηλινοί 'χρέωναν' τον κάθε μαχητή της χαμάς με 50 έως 100 θανάτους αμάχων. Κάπως σαν τη λειτουργία των ναζί στην ελληνική -και όχι μόνο- κατοχή.

Από την άλλη βίωσε τους Παλαιστίνιους σαν ανθρώπους με ανεξάντλητη υπομονή και αγωνιστικότητα. Ανθρώπους με πίστη στη ζωή και ελπίδα! Πουθενά δεν έγινε μάρτυρας φωνών, ύβρεων ή έκφρασης μίσους. Κυριαρχούσε η ανάγκη να διασωθεί ότι είναι εφικτό μέσα σε 80 περίπου χρόνια κατοχής, γενοκτονίας, ερημοποίησης και λιμού.

Οι περισσότεροι από εμάς βιώνουμε τη «Γάζα» από τη πολυθρόνα μας. Δεν μπορούμε ή δεν θέλουμε να είμαστε εκεί. Τι γίνεται όμως με τη σκέψη μας και τη ψυχή μας;

Άνθρωποι σαν τον Χρίστο Γεωργάλα οδηγούν τη σκέψη και τη ψυχή μας να γίνει πιο παρούσα σε τόπους όπου ο άνθρωπος αναδεικνύει τις ακραίες αντιφάσεις του.

Αυτή είναι νομίζω η βασική δοκιμασία στην εποχή μας. Φορέας κυρίως ζωής ή θανάτου ο άνθρωπος;

Ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος της ψυχοθεραπείας;

Πώς μπορούμε να συμβάλλουμε μέσω του ψυχοθεραπευτικού μας ρόλου στην ενίσχυση της σύνδεσης του ανθρώπου με την επιθυμία για ζωή;

Μέχρι ποιου σημείου μπορεί να συμβάλλει η ψυχοθεραπεία χωρίς την παράλληλη συνέργεια κοινωνικό-πολιτικών συλλογικών διεργασιών;

Θα μπορούσε ίσως να λειτουργήσει ακόμα και ως πυροδότης αυτών των διεργασιών;

Η ψυχοθεραπευτική συνθήκη λειτουργίας επιτρέπει κοινωνική και πολιτική ευαισθητοποίηση; Τα βασικά αιτήματα, των αιτούντων ψυχοθεραπεία, περί ελεύθερης έκφρασης, επίγνωσης εαυτού και βελτίωσης προσωπικών-και όχι μόνο- σχέσεων θα μπορούσαν να συνδεθούν με ευρύτερη επίγνωση του γενικότερου πλαισίου; Του κόσμου μας δηλαδή, Είναι η διεύρυνση του οπτικού πεδίου και οι πολλαπλές οπτικές θέασης ένας τρόπος;

Και τι γίνεται με τις αξίες; Μπορούμε να δουλέψουμε με όλους ανεξαρτήτως αξιακού συστήματος; Χρειαζόμαστε ένα στοιχειώδες συνταίριασμα για να διαμορφώσουμε θεραπευτική σχέση. Η ψυχοθεραπεία είναι για όλους;

Από την άλλη η διαφορά είναι αυτή που παράγει σχέση. Η αξιοποίησή της είναι βασική πρόκληση για την ψυχοθεραπευτική διεργασία. Πόση διαφορά αντέχουμε όμως;

Η διαφορά από τη μία μοιάζει να είναι σε διωγμό στην εποχή μας κι' από την άλλη αποτελεί τη θεμελιώδη αρχή του ανθρώπινου σχετίζεσθαι.

Επιστρέφοντας στο υπό παρουσίαση βιβλίο θεωρώ πως είναι μια συγκλονιστική μαρτυρία χωρίς ωραιοποιήσεις ή δαιμονοποιήσεις. Καταγράφει την αλήθεια ενός αξιοπρεπή, έντιμου και πολύ θαρραλέου ανθρώπου που .. «απλά θέλει να κάνει καλά τη δουλειά του».

Καλή ανάγνωση.